

Arrest

nr. 246 379 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder : X.

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 5 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij I.A., een elf jaar oud meisje van Palestijnse origine die in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigd wordt door haar moeder N.A.H.M., dient beroep in tegen

de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 20 november 2019, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)", waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij diende op 15 juli 2019, als begeleide minderjarige, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. In het kader hiervan vond op 31 oktober 2019 een gehoor op het Commissariaat-generaal plaats.

2.1. Luidens artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt "Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt." Op grond van deze bepaling worden de door verzoekende partij haar moeder ingediende verzoeken om internationale bescherming vermoed/geacht eveneens in naam van de haar vergezellende kinderen te zijn ingediend.

2.2. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten."

De memorie van toelichting bij voormeld artikel van de Vreemdelingenwet stelt o.a.: "De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen." (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen. Thans is hier geen sprake van.

3. In de bestreden beslissing, waarbij het verzoek om internationale bescherming van I.A. niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, stelt de commissaris-generaal vast dat uit I.A. haar verklaringen afgeleid op het Commissariaat-generaal blijkt dat haar verzoek om internationale bescherming voornamelijk berust op dezelfde gronden die haar moeder ter staving van haar verzoek van 20 september 2017 heeft aangehaald en waarvoor, zo luidt het, de beslissing definitief is. Zo geeft, zo luidt de beslissing, I.A. immers aan dat er mensen naar hun huis kwamen en dat die haar moeder duwden en het huis doorzochten. Bovendien, zo vervolgt de beslissing, haalt zij persoonlijk aan dat er altijd problemen waren in de kampen, zij kogelschoten hoorde en mensen werden geslagen en schrik aangejaagd, waarbij erop wordt gewezen dat I.A. verklaart niet te weten wie hiervoor verantwoordelijk was. Dit door haar aangehaalde motief is, zo oordeelt de commissaris-generaal, te algemeen om hier een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid uit te kunnen afleiden. Evenmin kan er, aldus de commissaris-generaal, uit haar verklaringen dat zij daar niet alle beroepen gaat kunnen uitoefenen, een dergelijke situatie worden afgeleid. Betreffende het feit dat volgens I.A. haar grootouders niet gaan willen dat zij later zal studeren en zullen wensen dat zij in het huwelijk treedt, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat haar verklaringen veel te hypothetisch zijn en te weinig concreet om ervan uit te kunnen gaan dat zij bij een terugkeer naar Libanon effectief niet zal mogen studeren en in het huwelijk dient te treden. De commissaris-generaal besluit dat I.A. geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen. Hij verwijst voorts naar informatie waarover hij beschikt omtrent de veiligheidssituatie in Libanon en oordeelt op grond

hiervan dat burgers er actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster I.A. het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Het verzoekschrift beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee de in de bestreden beslissing gedane bevindingen evenwel niet worden weerlegd, noch ontkracht.

4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij (haar raadsman) bepaalde zaken in de bestreden beslissing leest die er echter niet in staan, zoals waar thans in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “Overwegende dat het C.G.V.S. aan de verzoekende partij verwijt dat zij niet een begin van bewijs bijbrengt om haar verhaal geloofwaardig te maken”. Immers, nergens wordt in de bestreden beslissing gewezen op een gebrek aan begin van bewijs, laat staan dat dit verzoekende partij wordt verweten. Haar kritiek berust aldus op een foutieve lezing van de bestreden beslissing, waardoor haar argumentatie feitelijke grondslag mist en niet dienstig is.

4.3.1. De Raad stelt vast dat nergens in het verzoekschrift de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing wordt betwist dat dochter I.A. zich in het kader van haar verzoek om internationale bescherming grotendeels baseert op dezelfde gronden die haar moeder in het kader van haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald. Zo wijst I.A. er eveneens op, net als haar moeder, dat er (onbekende) mensen naar hun huis kwamen en dat deze haar moeder duwden en hun huis doorzochten. Zoals in de verweernota pertinent wordt opgemerkt, is het duidelijk dat I.A. haar land van gewoonlijk verblijf Libanon ontvluchtte omwille van de(zelfde) problemen die haar moeder eerder bij haar verzoek om internationale bescherming aanhaalde.

In het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van de moeder van I.A. nam het Commissariaat-generaal op 17 augustus 2018 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeksters moeder ging in beroep tegen die beslissing, hetgeen resulteerde in 's Raads arrest nr. 222 282 van 5 juni 2019 waarbij de moeder van I.A. werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en haar de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. In het arrest wordt o.a. vastgesteld en geoordeeld dat: (i) aan de door verzoeksters moeder aangehaalde problemen die haar ertoe zouden hebben aangezet het kamp Ayn al-Hilwah te verlaten geen geloof kan worden gehecht, (ii) hoe dan ook de ingeroepen problemen zich alle afspeelden in het kamp Ayn al-Hilwah en verzoeksters moeder niet aantoonde dat zij zich niet in Rashidieh, waar zij blijkens haar verklaringen nagenoeg steeds heeft gewoond en nooit problemen heeft gekend, bij haar moeder of bij haar echtgenoot die ondertussen ook terug in dat kamp verblijft, zou kunnen vestigen in geval van terugkeer naar Libanon, (iii) verzoeksters moeder er niet in slaagt concreet aannemelijk te maken dat zij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond/bevindt, (iv) zij niet aantoonde dat zij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, en (v) er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeksters moeder niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA en burgers in Libanon heden geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters moeder diende nadien een volgend verzoek om internationale bescherming in dat door het Commissariaat-generaal op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk werd verklaard. Zij ging niet in beroep tegen die beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd. Beide verzoeken om internationale bescherming van verzoeksters moeder werden overeenkomstig artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet eveneens namens verzoekster I.A. en de overige haar in België vergezellende minderjarige kinderen ingediend. De beslissingen die hierin werden genomen betreffen definitieve beslissingen.

4.3.2. In het verzoekschrift wordt o.a., zonder dat hierover informatie wordt bijgebracht, op het volgende gewezen: “Er zijn 72 beroepen die door de Libanese autoriteiten ontoegankelijk zijn gemaakt voor Palestijnen, waaronder de vrije beroepen en de ambtenaren, die voorbehouden zijn aan Libanezen”. Tevens wordt aangehaald dat “In dit kamp van Ayn Al Hilwa, gedomineerd door een religieus

conservatisme, is het zeker dat de verzoekende partij vroeg of laat de religieuze conservatieve wetten zal moeten naleven en dat het helemaal niet akkoord gaat” en dat “Ze heeft duidelijk gemaakt dat ze een carrière als kinderarts wil voorzetten. De verdedigende partij weet heel goed dat ze dit werk nooit zal kunnen doen als ze terugkeert naar Libanon”.

De Raad duidt erop dat waar het verzoekschrift wijst op het “zeer conservatief moslimkamp (Ayn al Hilwa)”, bij voormeld arrest in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder genomen, werd vastgesteld dat uit niets blijkt en verzoeksters moeder niet aantoonbaar dat zij zich (met haar gezin) bij een terugkeer in Libanon niet in het haar erg bekende en vertrouwde kamp Rashidieh kan vestigen.

Daarnaast dient te worden beklemtoond dat wat de verklaringen van dochter I.A. betreft dat zij bij hen thuis in Libanon (in het kamp Ayn al Hilwa) ongewenst bezoek kregen waarbij hun huis werd doorzocht en haar moeder geduwd zou zijn geweest, deze feiten reeds eerder door haar moeder in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming werden ingeroepen, waarbij werd vastgesteld en geoordeeld dat aan die problemen geen of nauwelijks geloof kan worden gehecht en dat hoe dan ook die problemen zich alle afspeelden in het kamp Ayn al-Hilwah en verzoeksters moeder niet aantoonbaar dat zij zich (met haar gezin) niet in Rashidieh kan vestigen, alwaar verzoeksters moeder blijkens haar verklaringen gedurende de lange tijd die ze er verbleef geen problemen kende. Daargelaten dat de feiten bij hen thuis in Libanon, waarbij hun huis zou zijn doorzocht en verzoeksters moeder geduwd zou zijn geweest, dus eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd in voornoemd arrest, volstaat hoe dan ook het feit dat I.A. in het verleden getuige zou zijn geweest van gewelddadige en volgens het verzoekschrift traumatische gebeurtenissen, iets wat betreurenswaardig genoeg vele kinderen ter wereld overkomt, an sich geenszins om in haar hoofde een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Wat het feit betreft dat verzoekster I.A. in de toekomst bepaalde studies en werk wil doen -ze wil namelijk graag kinderarts worden, doch dit zou in Libanon voor Palestijnen niet toegelaten zijn-, stelt de Raad vast dat haar moeder reeds dergelijke discriminatie aankaartte bij haar verzoek om internationale bescherming. In voormeld arrest nr. 222 282 van 5 juni 2019 werd dienaangaande het volgende opgemerkt:

“Waar verzoekster nog informatie neerlegt waaruit blijkt dat Palestijnen in Libanon op verschillende vlakken discriminatie ondervinden, benadrukt de Raad dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met “een situatie van ernstige onveiligheid” waarbij het “de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster maakte doorheen haar verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en zij maakt met het louter neerleggen van algemene informatie dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofde sprake is van discriminatie die haar leven in haar land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. Het louter neerleggen van informatie over de discriminatie die Palestijnse vluchtelingen in Libanon op diverse vlakken ondervinden, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf wordt bedreigd en vervolgd of dat zij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoekster dient dan ook in concreto aan te tonen dat er in haar hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van haar fundamentele mensenrechten waardoor het leven in haar land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar zij in gebreke blijft. Verzoekster bracht immers noch tijdens haar gehoor, noch in voorliggend verzoekschrift concrete op haar persoon

betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op haar van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in Libanon een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.”

Ofschoon de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is, is, zoals eerder in voormeld arrest al werd opgemerkt, het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende om te besluiten dat in hoofde van verzoekster I.A.,- van wie overigens de wens als elfjarige om later pediater te worden zeer bewonderenswaardig is doch hoe dan ook nog verre toekomstmuziek, waarbij het bovendien niet valt uit te sluiten dat zij op latere leeftijd alsnog haar wens om een bepaalde studie dan wel bepaald werk te willen doen zal herzien-, onvoldoende om te besluiten dat in hoofde van I.A. een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De argumentatie in het verzoekschrift dat Palestijnse vluchtelingen in grote mate van de arbeidsmarkt worden uitgesloten door de Libanese wetten, volstaat niet om aan te tonen dat I.A. in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat zij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Verzoekster I.A. dient in concreto aan te tonen dat er in haar hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van haar fundamentele mensenrechten waardoor het leven in haar land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar zij in gebreke blijft. Verzoekster I.A., van wie de vrees overigens eerder hypothetisch is, brengt geen concrete op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In de verweernota wordt dienaangaande voorts nog op goede grond opgemerkt dat “elke soevereine staat het recht heeft om maatregelen te treffen die de toegang tot de arbeidsmarkt voor buitenlanders reguleren. Het feit dat verzoeksters als Palestijnen, die niet over de Libanese nationaliteit beschikken, geen toegang zouden hebben tot bepaalde beroepen, kan dan ook niet worden beschouwd als een daad van vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het criterium van de nationaliteit of de afwezigheid van nationaliteit van de desbetreffende staat is immers een objectief element dat rechtvaardigt dat een soevereine staat zijn onderdanen anders behandelt dan de vreemdelingen die op zijn grondgebied verblijven, en verzoeksters tonen niet aan dat het opleggen van deze maatregel van dien aard is dat het in hun hoofde aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel dat hun fundamentele mensenrechten dermate worden aangetast dat het leven in Libanon ondraaglijk wordt.”

4.3.3. De commissaris-generaal oordeelt voorts in de bestreden beslissing op goede grond dat de verklaringen van I.A. dat haar grootouders niet zullen willen dat zij (later) zal studeren en zullen wensen dat zij in het huwelijk treedt veel te hypothetisch en te weinig concreet zijn. Uit niets blijkt immers dat, en verzoekster baseert zich hiervoor louter op persoonlijke vermoedens en veronderstellingen zonder hier zeker van te zijn, dat zij bij een terugkeer in Libanon effectief (later) niet zal mogen studeren en op jonge leeftijd in het huwelijk dient te treden. Uit de verklaringen van verzoeksters moeder blijkt overigens dat zij een mogelijke dergelijke wens van de grootouders niet deelt en er integendeel achter staat dat haar kinderen zich ten volle kunnen ontplooiën. Samen met de commissaris-generaal kan worden vastgesteld dat de door verzoekster I.A. aangebrachte eigen elementen te algemeen zijn om hieruit in haar hoofde een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in Libanon af te leiden.

4.3.4. Hoewel het hoger belang van het kind krachtens artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet volstaan om aan te tonen dat een afzonderlijk verzoek te dezen gerechtvaardigd is of om in hoofde van verzoekster het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan immers geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de

Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Ten overvloede wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 maart 2016, nr. 25960/13, I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk; het betrof een situatie van gezinshereniging). Het Hof oordeelde hierin dat het belang van het kind geen “troefkaart” kan zijn om elk kind tot verblijf te moeten toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk; “while the Court has held that the best interests of the child is a “paramount” consideration, it cannot be a “trump card” which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, Berisha v. Switzerland, cited above, in which the Court found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children’s best interests to remain in Switzerland).”

4.3.5. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal verder geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. De Raad gaat te dezen enkel na of verzoekster I.A. al dan niet eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is in casu dan ook niet aan de orde.

5. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2020, voert verzoekende partij, bij monde van haar raadsman, aan dat zij jong en verwesterd is vermits zij hier in België is opgegroeid en nooit in Libanon heeft gewoond. Zij wijst erop dat zij en haar zussen als meisjes problemen zullen krijgen gelet op hun leeftijd en hun kwetsbaarheid. Verzoekende partij stelt dat in haar geval terugkeer onmogelijk is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumentatie en het formuleren van algemene beweringen, zonder dat zij evenwel ook maar enigszins *in concreto* ingaat op,

laat staan concrete en dienstige argumenten bijbrengt die hetgeen in de beschikking van 28 september 2020 wordt vastgesteld in een ander daglicht (kunnen) plaatsen.

De Raad herhaalt de grond in voormelde beschikking waarbij erop wordt gewezen dat *“in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal verder geen uitspraak”* wordt gedaan *“over een verwijderingsmaatregel. De Raad gaat te dezen enkel na of verzoekster I.A. al dan niet eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.”* Zoals eerder in de beschikking van 28 september 2020 werd vastgesteld, is er van dergelijke elementen geen sprake. Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op en toont het tegendeel niet aan.

De Raad stelt vast dat de ter terechtzitting door de raadsman van verzoekende partij aangehaalde argumentatie, die verzoekende partij en haar zussen er vertegenwoordigt, dat de verzoekende partij nooit in Libanon heeft gewoond, enkel voor verzoekende partij haar jongste zus H.A. opgaat, nu verzoekende partij I.A. zelf net als haar jongere zus A.A. wel degelijk en gedurende verschillende jaren in Libanon heeft gewoond en geleefd, waar zij net als haar zus A.A. werd geboren.

Daargelaten dat verzoekende partij dit nooit eerder, laat staan al uitdrukkelijk en omstandig aanbracht, wijst de Raad erop dat in zoverre verzoekende partij een vrees puurt uit het feit dat zij nog jong is en verwesterd zou zijn daar zij, een twaalfjarige, sedert september 2017 in België verblijft en hier alzo reeds enkele jaren verblijft en hier opgroeit en haar jeugd beleeft, het louter aanhalen van een vrees of risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet geground, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter hypothetische vrees, zoals die door verzoekende partij aangehaald, volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen.

Verzoekende partij dient haar vrees *in concreto* aan te tonen, waar zij evenwel manifest in gebreke blijft. Nergens uit haar verklaringen blijkt immers of en wat zij bij een terugkeer in Libanon dient te vrezen en dat zij er ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat zij hier inmiddels enkele jaren verblijft. Uit niets blijkt en verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij omwille van het feit dat zij, een twaalfjarige, er sedert enkele jaren niet meer verblijft, in Libanon (anders) gepercipieerd en gevisieerd zal worden. Verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar zienswijze en loutere algemene opmerkingen en vermoedens.

Ook waar verzoekende partij ter zitting voorts opmerkt dat zij en haar zussen als meisjes problemen zullen krijgen gelet op hun leeftijd en hun kwetsbaarheid, beperkt zij zich opnieuw tot loutere blote en hypothetische beweringen, waarmee zij dan ook geen afbreuk doet aan hetgeen eerder concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie in voormelde beschikking en de bestreden beslissing werd vastgesteld.

Bijgevolg doet verzoekende partij op generlei wijze afbreuk aan de in de beschikking van 28 september 2020 opgenomen grond, en blijft aldus o.a. de eerdere vaststelling overeind waar in navolging van de commissaris-generaal wordt vastgesteld dat *“de door verzoekster I.A. aangebrachte eigen elementen te algemeen zijn om hieruit in haar hoofde een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in Libanon af te leiden”*.

De Raad treedt dan ook, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS